

במדינה

(המשך מעמוד 59)

שבועות האחרונים על כתב־ידם של שופי טירשולם, ועל העוול הנגרם לנאשמים בגלל כתב־יד כזה. הדבר מצריך מחשבה נוספת בעניין. שמא יהיה אחד הקריטריונים לימינו שופי שלום כתב־ידם הקריא?

מישפט

שחור בעיניים כפול 3

מדוע המציא האנס

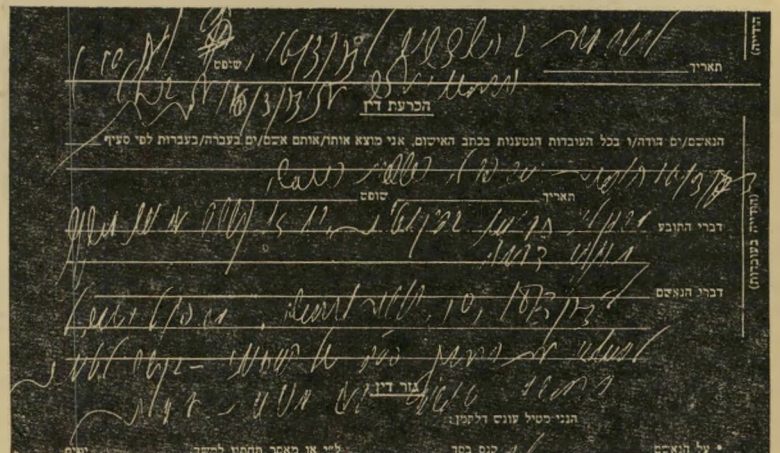
אליבי כה תמוה, אחרי

שהוכחה אשמתו?

שלוש פעמים באותו יום, בהפרש של שלוש שעות, ניסה סלים אלי-עביד לאנוס בחורות צעירות ליד גדרה. סלים הוא בדואי כהה-עור, בעל קומה בינונית, שגופו שרירי וחסון להפליא. מאחוריו אומנם עבר פלילי, הכולל גניבה ושוד, אך עבירות־מין לא ביצע עד אותו יום חם של סוף ספטמבר שנה שעברה. במהלך מישפטו אומנם לא התברר מה הריץ את הבחור הצעיר במירדף חסר־מעצורים אחר נערות. אך העדויות הוכיחו ללא ספק, כי בשעה עשר ושלושים בבוקר קר עמד ליד אחד הבתים שבשולי כפר־מרדכי, בעלת־הבית שחזרה מקניות, שאי לא אותו מה חפצו, והוא ענה, כי היא מתפשטת עבודה. היא שילחה אותו לדרך, ואמרה, כי אין עבודה עבורי. כמה דקות אחרי שנכנסה למטבח והתחילה להניח את מיצרכי־המוזן שקנתה במקום. צילצל הפעמון. בפתח הבית עמד סלים. הפעם לא בובז מילים, הוא תפס אותה בידה,

לא עברו אלא שעות אחדות מנסיון ה־אונס הראשון של אותו יום, וכבר ארב סלים לנערה אחרת שירדה ממכונית בכי ניסה למושב בית־אלעזר. הפעם עלה זממו בידו. איש לא היה בסביבה ולא שמע את זעקות הנערה. הוא הוריד את כל בגדיה, כאשר בעטה בו הזהיר אותה, כי אם תתנגד, יהיה יותר גרוע. הוא הניח את מיכנסיה על הארץ, השכיב אותה עליהם ובעל אותה.

הצעירה הגיעה לביתה כשהיא בוכיה ופרועה, ונכנסה מייד למיקלחת. מששאלו אותה הוריה לפשר הדבר, היא פרצה בכי כי מר וסיפרה להם את קורותיה. היא התעקשה בתוקף שלא לפנות למיטרה. שכן חששה מאד מהחקירות שיאלצו אותה לחזור ולספר על האירוע הנורא. **מירדף בשדות.** למרות שרק שני ימים קודם לכן הצליח לאנוס נערה אחת, לא שבע ייצרו של סלים. הוא המשיך להמתין באותו מקום שבו ביצע את ה־אונס. היילת צעירה התקרבה בשביל. סלים שאל אותה מה השעה, והנערה הרי אתה לו, כי אין לה שעון. הוא תפסה בידה ומשך אותה בכוח לפרדס הקרוב. הוא הסיר את חולצתה וגגע בחוזה. הוא איים עליה והורה לה להסיר את בגדיה. החיילת, קפואה מפחד, עשתה כדבריו. כשהתחיל לפתוח את מיכנסיו נשמעו קולות אנשים מתקרבים. החיילת התלה צועקת. האנשים שקרבו הספיקו לראות כושי גוהר על החיילת הערומה, מתרומם ובורח מפניהם בריצה מהירה. מייד התי ארגן מירדף גדול בכפר. כמה מהאנשים ליוו את החיילת לביתה והרגיעוה, והשאר התפרשו על פני הפרדסים והמטעים וחפ־שו את האנס.

פסק־דינה של השופטת וורדינסקי

10 שנים

התיק שבנדון נגזז על ידי מחוסר ראיות מספיקות להאשמה החסוד, וזאת משום שכתב יד השופט שפסל התחוד מהחזיק כרשיון נהיגה אינו בודד ולא ניתן לקבוע החקופה המדייקת לגביה נפסל.

פרקליט מחוז תל-אביב
א. שדר

מיכתבו של פרקליט המחוז שדר

— או 18 חודשים?

בעד השכנים עורכים מירדף, נכנסה אל בית החיילת שכנתה הצעירה ושאלה אותה: "האם הגבר שתקף אותך היה כושי לבוש חולצה לבנה?" החיילת הבינה, כי גם שכנתה היתה קורבן לתקיפת הכושי. היא ניסתה לדבר על ליבה ש־תעיד נגדו ותגיש גם היא למיטרה. אולם השכנה לא השתכנעה. בני הכפר חיפשו בשדות. וחילל צעיר, יובל דגן, שהצטרף למירדף, גילה את הכושי יושב על אמירו של עץ. הוא הפיחיד אותו וזה קפץ מהעץ והתחבא בשדה (המשך בעמוד 66)

נישק אותה בחוזקה, והרימה על זרועו־תיו כהרם נוצה. הוא נשא אותה נאבקת וצועקת אל חבר המטע. המושבניקית (ש־שמה נאסר לפירסום) נדהמה נוכח הכוחות העל־אנושיים שהתגלו בצעיר שחום־העור.

הוא השכיב אותה על הארץ, קרע את תחתוניה וכאשר המשיכה לצעוק לחש לה באוזנה: "את מתה" ולחץ בכוח על צווארה. הצעירה המשיכה בצעקותיה, עד שאחד השכנים שמע את קולה והתקרב למקום. כאשר ראה הצעיר את השכן המגיע למקום, ברח ונעלם.

פריצה חמושה ההחלטה לשתף פעולה עם המיטרה גמלה בליבו של משראוי בגיל 15, אחרי שהוכה בידי עבריו בשעת מישחק עם חבריו. לדבריו, העריכו השוטרים את עבודתו ושיתפו אותו גם בפעולות מיבציות, כאילו היה שוטר לכל דבר. בתמונה: משראוי משחרר פריצה לבית.

ביות ליד ראשו, כדי לרמוז בעזרתן על אי־שפיותו של משראוי. למרות שניסו להציגו כמשוגע, התקשו אנשי המיטרה להסתיר את העובדה כי בעבר הסתייעו פעמים רבות בידיעותיו של משראוי. אחרי שאלות נוקבות של סניגורי הנאשמים הודו השוטרים, כי "משראוי מסר גם ידיעות שנבדקו ונמציאו מהימנות".

השאלה העומדת עתה בפני בית־הדין פט היא, עד כמה מהימנה עדותו הנורכחית של משראוי. אם יאמצו השופטים את העדות, רבים סיכוייהם של חמשת הנאשמים ברצח חאג' כחיל לצאת זכאים ולהינצל מהעונש היחיד הנגזר על עבירת רצח — מאסר־עולם.

חרם

על משראוי

המיטרה עשתה מאמצים רבים כדי להביא את הנאשמים לדין. עדותו של משראוי עלולה לחבל במאמצים אלה, מכאן הכעס הרב נגד משראוי. בעבר העיד משראוי במישפטים שונים, ותמיד סייע בידי התביעה להביא להרשעתם של הנאשמים. זו לו הפעם הראשונה שהוא מעיד נגד התביעה ובעד הנאשמים. תגובת המיטרה היתה נחרצת. נוסף למילים החריפות שהוטחו נגדו בי בית־הדין, הוטל על משראוי גם חרם. מלבד כמה ידידים נאמנים, מתעלמים ממנו אנשי המיטרה ומתייחסים אליו, לפי הוראה מגבוה, כאל בוגד. לפני שעלה לאחרונה על דוכן־העדים,

אנשי המיטרה הפיצו לפני שבועיים שמועה. מפה לאוזן נלחש, כי המודיע המיטרה הידוע מיפו. סלומון ("סולי") משראוי, בגד במיטרה. לפי השמועה היתה עדותו הסנסציונית של משראוי, במישפט הרצח של ראש הכנופיה הערבית ביפו, מוחמד חאג' כחיל, עדות שקר. לפי השמועה קיבל משראוי סכום של 50 אלף לירות. תמורת עדות זו.

העדות שמסר משראוי עוררה זעם רב במיטרה. חוקרי המיטרה נדהמו, כאשר עלה משראוי לדוכן־העדים וטען, כי שני אחיו של הגרצח שיקרו כשאמרו, שראו את הרוצחים בעת המעשה. עדות זו עיררה את ראיות התביעה, וקציני המיטרה טרה מיהרו לטכס עצה כדי להפריכה.

בזה אחר זה, עלו לדוכן־העדים אנשי יחידות המודיעין של המיטרה, ותיארו את משראוי כמחזר על הפתחים, "סכנה למודיעים ולמיטרה" ו"לא מהימן". הגידל לעשות ראש מדור המודיעין במחוז תל־אביב, רבי־פקד יגאל אנקורי, שסיפר, כי נתן כבר בעבר הוראה, לנתק כל קשר עם משראוי ולא לקבל ממנו ידיעות. בהסכר את יחסו ל"תופעה הקרוייה משראוי" עשה אנקורי תנועות ידיים סיבירי